

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ DANIEL POIRÉ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Επάνω στην βεράντα του ξενοδοχείου εθαύμαζαν και οι δύο το επιβλητικό πανόραμα των γύρω βουνών...

Ήσαν άμίλητοι. Έξεινος παραδομένος στους ρεμβασμούς, έζεινή κυττάζοντας τονε προσεχτικά και προσπαθώντας μάταια να μαντέψη τις σκέψεις του. Δέν μπόρεσε όμως να κρατηθή ως το τέλος και σε μιá στιγμή τον ρώτησε άποτομα, πιάνοντάς του το χέρι :

— Βλέπεις τί ώραία που είνε δω ; Γιατί δέν θέλεις, Ζάν, να μείνουμε μερικάς ημέρες ;

— Άπλουστάτα γιατί δέν θέλω, ειπε δόσθημα ο Ζάν Μοριτέγ.

— Αυτή δέν είν' άπάντησ Ζάν...

— Σου ζητώ συγγνώμη αγαπίστα μου.

— Τί να την κάνω την συγγνώμη ; εφώναξε με πείσμα ή Χριστιάνα Μρισσέ. Είνε άκατανόητο. Πεηνούμε από ένα ώραίο μέρος με το αυτοκίνητο κι άντις να σταθούμε λίγο να απολαύσουμε το θέαμα αυτό της φύσεως, που δέν θέλεις να μείνουμε στιγμή. Μά γιατί ; Τι λόγους έχεις και δέν θέλεις ;

— Κανέναν. Ή μάλλον άστειους λόγους...

Την εξότταζε συγχρόνως με τρυφερότητα. Μιά κρυφή χαρά πλημύριζε την καρδιά του καθώς την έβλεπε έξει μπροστά του, δροσερή, ροδοκόκκινη, με την δροσιά της πρώτης νεότητος. Ήταν ή άραβωνιαστιά της και την αγαπούσε τόσο !...

— Άκουσε, Ζάν, του ειπε κείνη πάλι. Θέλω να ξέρω για ποιόν λόγο, δέν θέλεις να μείνουμε λίγο σ' αυτό το μέρος. Ψ ! δέν σ' ερωτώ από περιέργεια, αλλά γιατί θέλω να μάθω τις σκέψεις σου, όλες, όλες, όλες. Ήτι σκέπτεσαι πρόκει να το ξέρω, όπως και σ' ότι σκέπτομαι εγώ...

— Χριστιάνα, επιμένεις να μάθης :

— Με τί ήφος που με ρωτάς ! Με κάνεις να φοβάμαι...

— Δέν ύπαρχει λόγος να φοβάσαι. Δέν είνε και τόσο σοβαρό. Έλα, έλα μη σγανειύσαι. Λοιπόν δέν θέλω να μείνουμε εδώ πέρα, γιατί ξαναείχα εοθεϊ άλλη μιá φορά, με μιá α λ λ η γυναίκα... Με μιá φίλη μου... Καταλαβαίνεις τώρα :

— Και...την αγαπούσες ;

— Ψ, ναί. Άλλά με μιá αγαπή αλλοιώτιχη άχι σαν αυτήν που νοούθο για σένα. Ήταν μιá αγαπή δυνατή βέβαια, αλλά εφήμερη και γάθε άλλο παρά πλατωνική... Σε στενοχώρησα ; Αί :

— Ήχι, άχι, Ζάν ! Καθόλου. Λέγε, λέγε. Θέλω να μάθω.

— Είχαι εοθεϊ εδώ πέρα και μείναι' ένα μήνα. Επεράσαμε ώραία, πολύ ώραία, είνε αλήθεια, μέχρι της ημερας που...ενώ εζίνουμε τον καθημερινό πορίπατό μας στην λιμνοάβα, εζει γάτο, έμαθα ξαφνικά πως μ' άπατούσε. Ένω άνοιγε την τσάντα της για να πουντραοισθή της έπεσε ένα χαρτάκι, ένα γράμμα που μου άπεκάλυψε την αλήθεια. Μόλις το διάβασα εστάθηκα άκίνητος σαν έμηρδενιομένος, άρκετά λεπτά της ώρας. Δέν έβγαλα ούτε μιá λέξη από το στόμα μου, ούτε ένα παράπονο. Την αγαπούσα βλέπεις και επίσταμα πως κι εζεινή μ' αγαπούσε. Ήμουν πιο νέος τότε.

— Έπειτα τί έκανες ;

— Έπειτα...σαν τρελλός, σαν ζωο πληγωμένο, άρχισα να τρέχω κατ' ευθείαν προς την λιμνη που ή λάμπη του νερού της με τραβούσε σαν μαγνήτης. Μέσα στο νερό εζεινο ήθελα να σβύσω την άπελπισία μου, τις σκέψεις μου, την ζωή μου. Άλλά εσκόζονταπα σε μιá πέτρα, κι έπεσα προτού φθάσω στη λιμνη. Το πέσιμο εζεινο, ο τρανταχός που αισθάνθηκα πέφτοντας, μου έφερε την αντίδραση. Άλλαξα άπόφαση, γύρισα πίσω και πήγα στο ξενοδοχείο μας χωρίς αυτήν. Έμαζεψα τα πράγματα μου και σε λίγη ώρα έφυγα. Ούτε θέλησα καν να την ξαναιδώ. Όλη έζεινή ή αγάπη μου ειχε σβύσει σε μιá στιγμή. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι τώρα...που...ξαναβρίσκομαι εδώ...

— Φυσικά, έχεις δίηχο αγαπημένε μου μιζρούλη.

Επιστάθηκε, πήγε κοντά του και με τα δύο της χέρια έπιασε το κεφάλι του και τον εξότταζε κάμπωση ώρα βαθιά μέσα στα μάτια. Έπειτα του ειπε τρυφερά :

— Δέν σου πέρασε έντελω... αι ; Έτσι δέν είνε χρυσέ μου ; Έξεινος δέν άποκρίθηκε. Τότε ή Χριστιάνα του ξαναείπε με περισσότερο άκόμη τρυφερότητα :

— Ζάν, αγαπημένε μου Ζάν. Θά έρθεις να σου προτείνω να φύγουμε άμεσα απ' αυτό το μέρος. Μά, άχι.Θά μείνουμε κάμπωση κατό γιατί θέλω να σε γιατρέψω, να σε κάνω να ξεχάσης τις γλυκερές έξεινες ώρες, θέλω να νικήσω το παρελθόν έζεινο που σε πληγώσασ, να το σβύσω έντελω. Μη νομίζης πως το κάνω από έγωισμό. Ήχι. Το κάνω απ' αγάπη. Ή αγάπη μου για σένα είνε τόσο δυνατή που θα το κατορθώσω.

— Ίσως θα ήταν προτιμώτερο, να φύγουμε Χριστιάνα, της ειπε σιγανά εζεινος.

Ή νέα επέμεινε και στο τέλος άπεφάσισαν να μείνουν.

Την ίδια μέρα κι' όλες ξεκίνησαν να πάνε στις όχθες της λίμνης στο «μέρος του δράματος», όπως έλεγαν χαμογελώντας τρυφερά ο ένας στον άλλον. Ήταν εφθασαν ή Χριστιάνα ειπε :

— Τί ώραίο μέρος ! Τί μαγευτική γωνίτσα !

— Ναί, είνε μαγευτική άφού βρίσκομαι εδώ μαζί σου,της ειπε ο Ζάν.

Και το πιστευσε αυτό. Δέν εσκεπτόταν διόλου την άλλη...

Και εν τούτοις, άποτόμος όταν πήγαν σ' ένα άπόμειρο μονοπάτι, το παρελθόν με τις άπειρες προδοτιζες μορφές του, άρχισε να ορθώνεται μπροστά του. Σταμίχρονς πνιγμένος από την συγκίνηση Έζει κοντά σ' αυτό το δέντρο που τα κλαδιά του ήταν μπλεγμένα μεταξύ τους, ειχε άγκαλιάσει την Α λ λ η ! Και τώρα, τη στιγμή αυτή, το χέρι του μηχανικά, άσυναίσθητα, κινήθηκε ν' άγκαλιάσει την Χριστιάνα. Και όμως έμεινε ξεαφνα χρομασμένο, άκίνητο.

— Θέλεις να γυρίσουμε πίσω ; την ρώτησε ξαφνικά.

— Γιατί Ζάν ; Είνε τόσοσ ώραία, εδώ πέρα ! Άς περπατήσουμε λιγάκι.

Προχώρησαν. Μία, μία ή παληές άναμνήσεις, άλλες καλές κι' άλλες κακές, άλλες γλυκές κι' άλλες πικρές, άρχισαν να ξαναγεννιούνται μέσα του. Ή Ζάν προσπαθούσε ν' άπαλλαγί απ' αυτές, αλλά μάταια. «Τί τρέλλα μας έπιασε να κάνουμε αυτόν τον πορίπατο...» σκεφτόταν...

Ήταν τρέλλα πράγματι. Το παρελθόν δέν μπορεί να νικήθι. Γαντζώνεται στα πράγματα, σ' ένα τορπιό, σ' ένα δέντρο, σ' ένα τιποτένιο πράγμα, συμμαζεύεται, κροίεται, ένεδραίνει σ' όλες τις γωνίες και ξαφνικά έμφανίζεται ολόγυρο, ζωντανό, άσβηστο. Δέν πεθαίνει. Κάνει πως κοιμάται και το φρονιμώτερο που μπορεί νανείσ να κίνη είνε να μην το ξυπνήση.

Έζει, στο ίδιο άπαλό κι' έλκυστικό γρασιδί ειχε καθίσει τότε ο Ζάν με την Α λ λ η ! Και τώρα, χωρίς να το θέλη ειπε στην Χριστιάνα :

— Δέν καθόμαστε λιγάκι να ξεκουρασθούμε ;

Και ή Χριστιάνα κήτησε άμέσως λέγοντας άκριβος, όπως ή Α λ λ η τότε :

— Είν' ώραία !... Άς καθήσουμε.

Κι' όταν προχώρησαν σε λίγο παραμέρη ο Ζάν έσηυψε, μάζεψε μερικά λουλούδια και τάρασε μέσα στο άνοιγμα της πλούδας της Χριστιάνας, όπως έκανε τότε και στην Α λ λ η ! Και όπως την Α λ λ η, επέρασε και την Χριστιάνα από κάποιο μονοπάτι που για να προχωρήση έπρεπε να στήση, για να μη χτυπήση στα κλαδιά των δένδρων που ήταν πλεγμένα κι' έσηματίζαν τόσο...

Ό Ζάν έλεγε τις ίδιες φράσεις κι' έκανε τις ίδιες χειρονομίες όπως κι' ή Χριστιάνα, από μιá παράξενη σύμπτωση, έλεγε κι' έκανε τα ίδια όπως ή Α λ λ η τότε.

Και σε μιá στιγμή που άνάμεσα απ' το φύλλον των έλάτων άντίκρυσαν την λιμνη ή Χριστιάνα ειπε :

— Στάσου, μιá στιγμή, να βάλω λίγη πούδρα.

Και ενώ χαμογελώντας άνοιγε τη τσάντα της για να πάρη την πουντραοιστή, κάποιο χαρτάκι, ένα άθωο μικρό σημείωμα, ένα άσημαντο σημείωμα, έφυγες απ' την τσάντα της, έκανε μερικά φτερουγίσματα στο κενό κι' έπεσε κατá γης. Όλοζώνταν η άνάμνησις της προδοσίας της άλλης ορθώθηκε μπροστά στον Ζάν, και δυνάμωσε τον μισοσβυσμένο πόνο του. Εξότταζε άμίλητος, σαν άποβλαζόμενος την Χριστιάνα, σάδθηκε για μιá στιγμή άκίνητος, έπειτα άφησε νε το έσφυγή ένας βραχμόσ σύντομος στεναγμός και άρχισε να τρέχη σαν τρελλός. Έφθασε στην κορυφή του λόφου και χωρίς καν να γυρίση να κυττάξη πίσω του εθάθη.

Στην όχθη της λίμνης μιá γυναίκα μόνη, δλομόγνη, με τα χέρια τενωμένα έμπρός σε μιá θερμή ίκσοία, έζλαιγες κι' εφώναζε. Ήταν ή Χριστιάνα. Τώρα καταλαβαίνε, πως δέν έπρεπε να προκαλέση το παρελθόν.

Μά ήταν πιá άργά !...

Daniel Poiré

Ό χρόνος, μοχθηρ έθεέ ! τα πάντα αλλοιώνεις, ούδέν λυπείσαι, και ούδέν σου ειπε ποτέ «στάσου». Βαίνεις, και όλα γίνονται από των ποδών σου κόκκις... Ποτέ δέν εφοβήθητι τα παρά το βάδισμά σου ! Έμπρός ! άείποτε εμπρός ! άμειλίχρη νινισται, Και προχωρείς... Ό βάδιξς κι' επάκατος να είσαι !...

A. Παράσχος

Βλέπεις τί ώραία που είνε εδώ !.